

A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.VI.37.670/2025/5.

A tanács tagjai: Dr. Vítál-Eigner Beáta a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit bíró

Dr. Rák-Fekete Edina bíró

A felperes: Név1

(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Mándó Tibor Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: Dr. Mándó Tibor

cím2)

Az alperes: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Jáger Kristóf András kamarai jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: Debreceni Törvényszék 2025. július 4. napján kelt 15.K.700.644/2025/11. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 15.K.700.644/2025/11. számú ítéletét megváltoztatja, az alperes 106-EUTK-4752/2025. számú határozatát – a 106-2-18347/2024-EUTK. számú elsőfokú határozatra is kiterjedően – megsemmisíti, és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezi.

A kereseti és a felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati kérelem alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. július 13. napján érkezett Magyarországra, és az idegenrendészeti hatóság részére családi együttélés biztosítása célú tartózkodási engedélyt állított ki, amelynek érvényességét 2026. január 2. napjáig meghosszabbította. A felperes – a perben nem álló –

férjével két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, úgy, hogy házastársa jövedelme biztosítja a család valamennyi tagjának megélhetését.

[2] A felperes 2024. augusztus 21. napján EU tartózkodási kártya kiadása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyet az elsőfokú hatóság határozatával elutasított. A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 106-EUTK-4752/2025. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint nem igazolt, hogy a felperes megélhetése Magyarország területén biztosított.

[3] Megállapította, hogy a felperes háztartásának havi nettó jövedelme 1.642.000 forint, és 16.000.000 forint megtakarítással rendelkezik. A felperes önálló jövedelemmel nem rendelkezik, házastársa jövedelme négy személy megélhetését kell, hogy biztosítsa. Magyarországi ingatlanulajdonnal nem rendelkezik, lakhatásuk szívésségi lakáshasználat útján megoldott. A felperes családjának egy főre eső jövedelme és megtakarítása nem alapozza meg, hogy a felperes határozatlan időre tartózkodási jogot kaphasson Magyarországon.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatását és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[5] A felperes arra hivatkozott, hogy háztartásában az egy főre eső havi jövedelem több, mint 400.000 forint, amely ötszöröse a bruttó garantált bérminimum és nyolcszorosa a nettó garantált bérminimum összegének. Álláspontja szerint az alperes nem tett eleget tényállás tisztázási kötelezettségének, így nem tisztázta a háztartás kiadásait, nem vette figyelembe megtakarításaikat, és külföldi ingatlanukat. Kifejtette, hogy nem határozza meg taxatív a jogszabály, hogy miként igazolhatja magyarországi megélhetését. Sérelmezte, hogy az alperes nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor nem adott számot arról, hogy milyen okok miatt utasította el a kérelmét.

[6] Az alperes – a határozatának indokait fenntartva – védiratában a felperes keresetének elutasítását kérte.

[7] Előadta, hogy a KSH évek óta nem ad ki közhiteles adatot az átlagbér vonatkozásában, így a keresetben hivatkozott összeget nem tudja mértékadónak tekinteni. Álláspontja szerint a magyar átlagbérekre, illetve bérminimumra való hivatkozás nem helytálló, figyelemmel arra, hogy a magyar állampolgárok alanyi jogon tartózkodhatnak Magyarország területén, míg a jogalkotó szuverenitási jogával élve megalapozottan állít fel magasabb mércét egy itt huzamosan tartózkodni vágyó külföldi megélhetésével szemben. Kifejtette, hogy ha a jogalkotó konkrét összeghez kívánta volna kötni a nemzeti tartózkodási kártya kiállításának engedélyezését, úgy azt megtette volna a jogszabályban. A felperes és házastársa életbiztosítását azért nem vette figyelembe megtakarításként, mert a biztosítási összeget csak biztosítási esemény, vagy a futamidő lejártát követően lehet fölvenni. Arra is kitért, hogy a

harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó általános szabályokról szóló 2023. évi XC. törvény végrehajtására kiadott 35/2024. (II. 29.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Btávhr.) 69.§ (1) bekezdés b) és e) pontjai szerint a magyarországi megélhetés magyarországi vagyon, vagyoni értékű jog, illetve külföldről folyósított rendszeres jövedelemről szóló magyar hitelintézeti igazolással bizonyítható, ezért a külföldi vagyont nem vehette figyelembe. A felperes és házastársának jövedelme, megtakarítása egy magyarországi ingatlan megvásárlását nem teszik lehetővé.

A felülvizsgálni kért jogerős ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[9] A jogerős ítélet szerint az alperes okszerűen zárt ki a megélhetést biztosító források közül az Európai Unió kívüli ingatlantulajdont, a biztosítási kötvényeket, továbbá a hazai és külföldi pénzintézeteknél vezetett számlán kezelt összegek egy részét, és helytállóan állapította meg a felperes háztartásában az egy főre eső megtakarítás, valamint havi jövedelem összegét [22]. Az elsőfokú bíróság azt az alperesi hivatkozást is alaposnak találta, hogy a magyar állampolgárok alanyi joga a Magyarországon, illetve az Európai Unió területén történő tartózkodás, tanulás és munkavállalás bármiféle igazolt jövedelem, vagyon hiányában is [24]. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes okszerűen állapította meg, a felperes jövedelme és vagyona alapján nem igazolt, hogy a felperes megélhetése Magyarország területén biztosított. Az alperes hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta, a keresettel támadott határozatból a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége megállapítható volt [25].

A felülvizsgálati kérelem

[10] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megsemmisítését és helyette a jogszabályoknak megfelelő új – keresetének helyt adó – határozat meghozatalát kérte.

[11] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (2) bekezdés a) pontját és a 81. § (1) bekezdését, a harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó általános szabályokról szóló 2023. évi XC. törvény (a továbbiakban: Btátv.) 75. § (1) bekezdés a) pontjának második fordulatát, valamint a 190. § (1) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdését, továbbá az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését.

[12] Előadta, hogy férje ugyanakkor – azonos tartalmú – keresetének a Debreceni Törvényszék 9.K.700.576/2025/11. számú, 2025. július 10. napján kelt ítéletével helyt adott, kiskorú gyermekeinek EU tartózkodási kártya és nemzeti tartózkodási kártya iránti kérelmeit elutasító alperesi határozatokkal szemben a Debreceni Törvényszék az előtte folyamatban lévő 9.K.700.680/2025. és 9.K.700.679/2025. számú pereket felfüggesztette.

[13] A jogerős ítéletet a megelőző eljárásban becsatolt bizonyítékok bemutatásával, tartalmilag keresetében előadottakkal megegyező érvek mentén kirívóan okszerűtlennek tartotta. Arra hivatkozott, hogy férje havi nettó átlagjövedelmét az alperes 1.642.000,- Ft-ban állapította meg, így egy főre eső jövedelem meghaladja egy két felnőttből és két gyermekből álló háztartási egység minimális havi megélhetési költségét, emellett pedig magyarországi és külföldi megtakarításokkal is rendelkeznek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e körülményeket nem értékelte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdésének alkalmazásával azért fogadta be, mert a felülvizsgálati kérelemben a felperes a joggyakorlat egységének biztosításának szükségességére [Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja] hivatkozva csatolta az elsőfokú bíróság házastársa – azonos ténybeli alapokon nyugvó – ügyében hozott, keresetnek helyt adó ítéletét.

[15] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

[16] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

[17] A Kp. 120. § (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[18] Mindenek előtt ki kell emelni, hogy a Kúria már a Kfv.VI.37.788/2018/7. számú ítéletében rámutatott, hogy „a közigazgatási eljárások olyan egyedi eljárások, amelyekben a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóság jogosult és egyben köteles önálló, ténybelileg és jogilag megalapozott döntést hozni. [... M]ás hatóság hasonló ügyben hozott egyedi döntése a tényállási elemek részét képezheti, azonban jogi kötőerőt az ügyben nem jelent”. E megállapítás mutatis mutandis annyiban érvényes a közigazgatási perekre is, hogy önmagában az a körülmény, miszerint azonos, vagy hasonló másik ügyben a bíróság a keresetnek helyt adó ítéletet hozott, nem köti az eljáró bíróságot, az köteles önálló és megalapozott döntést hozni, Ebből következőn az a körülmény, hogy a felperes házastársa ügyében a bíróság – felülvizsgálati kérelemmel nem támadott, anyagi jogerős határozatával –

helyt adott a keresetnek, önmagában azonos tartalmú ítélethez való alanyi jogot nem keletkeztetett. Másképp fogalmazva: az elsőfokú bíróság másik, azonos ügyben hozott határozatától való eltérés megalapozhatja a felülvizsgálati kérelem befogadását, azonban pusztán az eltérés tényéből az ügy mikénti eldöntésére vonatkozó következtetés nem vonható le.

[19] A Kúria emlékeztet arra, hogy a 2/2015. (XI.23.) KMK vélemény szerint mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatnak minősül az a határozat, amelyben a hatóság döntését olyan jogszabályra alapozza mely kizárólag a döntés kereteit jelöli ki. Mérlegelési jogkörben hozott határozat az is, ahol a döntési lehetőségeket meghatározó jogszabályi rendelkezés a döntés meghozatalának feltételeit és szempontjait nem jelöli meg. Nem minősül azonban mérlegelési jogkörben hozott határozatnak az a közigazgatási határozat, amelyben a hatóság a határozathozatalhoz szükséges bizonyítékok értékelése alapján döntési lehetőségeket nem biztosító jogszabály alkalmazásával dönt.

[20] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének [22], valamint [24]-[25] bekezdéseiben ugyan a felperes megélhetésével (vagyonával, és jövedelmével) kapcsolatos általános megállapításokat tett, azonban ennek során az alperes álláspontjának ismertetése mellett a felperes erre vonatkozó előadásainak, különösen a család egy főre jutó havi nettó jövedelmének értékelésével adós maradt. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jogalkotó széles mérlegelési jogkört biztosított az idegenrendészeti hatóság számára abban, hogy megvizsgálja, mely körülmények fönnállása esetén biztosított a külföldi magyarországi megélhetése, továbbá, hogy az EU tartózkodási kártyára az jogosult, aki maga és esetleges keresőképtelen hozzátartozói megélhetését időkorlátok nélkül biztosítani, anélkül, hogy a hazai szociális ellátórendszer segítségére szorulna. E megállapítását követően mindössze azt értékelte, hogy a felperes és házastársa vagyonának mely része nem vehető figyelembe a megélhetés biztosítottságának vizsgálata során, de felperes meglévő egzisztenciáját, életkörülményeit nem.

[21] A jogerős ítélet ugyan felhívta a Btátv. 75. § (1) bekezdés a) pontját, és a Btávhr. 68. § (1) bekezdés b) pontját, és idézte a Btávhr. 69. § (1)-(3) bekezdését, 69. § (4) bekezdése a) pontjának aa) alpontját, de azok alapján a megelőző eljárás iratanyagát a felperes hivatkozásáival nem vetette érdemben össze. Így – csakúgy mint az alperes és az elsőfokú idegenrendészeti hatóság – nem adta indokát annak, hogy a felperes magyarországi megélhetését a háztartás fejenként nettó 400 ezer forintot nem vitatottan meghaladó nettó jövedelme miért nem biztosítja. Az elsőfokú bíróság a kereset elutasítását – azon túlmenően, hogy az alperes előadásait elfogadta – nem indokolta, a felperes hivatkozásait csak sommásan értékelte, amelynek során a megelőző eljárásban hozott határozatok és az alperes perbeli nyilatkozatait nem ütköztette a kereseti hivatkozásokkal. Nem adta indokát annak sem, hogy rendezett lakáshasználat mellett miért kellett volna az idegenrendészeti hatóságnak különösen, minden, a Btávhr. 69. §-ában megjelölt szempontot meghaladó súllyal vizsgálnia azt a körülményt, hogy a felperes a saját és családtagjai lakhatását szolgáló ingatlanok tulajdonosa-e, avagy sem.

[22] A felperes éppen azt sérelmezte, hogy az alperes nem adta okszerű és megalapozott indokát annak, hogy családja jövedelmi viszonyai, hazai és külföldi megtakarításai miatt nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy megélhetése biztosított, ezen hivatkozásaival kapcsolatos megállapításaival az elsőfokú bíróság teljes mértékben adós maradt.

[23] Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből és nem a felperes által felhívott XXIV. cikkéből fakadó indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, vagyis, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie. E követelményeknek az előzőek szerint a jogerős ítélet nem felelt meg.

[24] Indokolt rámutatni ugyanakkor arra, hogy az indokolás alapvető hiányossága nem csak a jogerős ítélet sajátossága volt, hanem az alperes, de még az elsőfokú idegenrendészeti hatóság sem tett eleget e körben indokolási kötelezettségének.

[25] A Btávhr. 69. § (1)-(3) bekezdései határozzák meg – példálózóan –, hogy a magyarországi megélhetés milyen okiratokkal igazolható, a megélhetés értékelésekor milyen szempontokat kell figyelembe venni, továbbá, hogy milyen vagyonelemeket nem lehet megélhetést biztosító magyarországi vagyonnak tekinteni. A (4) bekezdés pedig a havi jövedelem kiszámításának módját határozza meg.

[26] A megelőző eljárásban sem az elsőfokú, sem pedig a másodfokú határozatból nem állapítható meg, hogy az idegenrendészeti hatóságok miként és mennyiben vették figyelembe a Btávhr. (2) bekezdésében meghatározott szempontokat, azok közül kizárólag annak tulajdonítottak jelentőséget, hogy a felperes nem a saját és családtagjai lakhatását szolgáló ingatlan tulajdonosa. Nem tűnik ki sem az elsőfokú, sem a másodfokú határozatokból, hogy a felperes házastársa rendszeres havi jövedelmét, a felperes és családja egzisztenciáját, magyarországi vagyonuk változását, kiadásait bármilyen szempontból figyelembe vette volna. E körben a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését sem az elsőfokú idegenrendészeti hatóság, sem az alperes nem végezte el. Ez okból az alperes és az elsőfokú hatóság határozata is sérti a Btávhr. 69. § (1)-(3) bekezdését, azok indokolása pedig a Btáv. 190. § (1) bekezdésének nem felel meg, azok az ügy érdemére is kihatóan jogszabálysértőek, amelyek a közigazgatási perben nem orvosolhatóak.

[27] Figyelemmel arra, hogy a jogerős ítélet az ügy érdemére kiható módon jogszabálysértő, a Kúria azt a Kp. 121. (1) bekezdés b) pontja alapján megváltoztatta és az alperes határozatát – az elsőfokú idegenrendészeti hatóság határozatára is kiterjedően – megsemmisítette, és az elsőfokú idegenrendészeti hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

[28] A megismételt eljárásban a megélhetés biztosítottságával összefüggésben az elsőfokú hatóságnak ismét meg kell vizsgálnia az általa feltárt és a felperes által igazolt körülményeket – különösen a felperes házastársának havi jövedelmét, annak egy főre jutó összegét, a család kiadásait –, amelyeket értékelnie kell, és erről határozata indokolásában is számot kell adnia.

A döntés elvi tartalma

[29] Nem tesz eleget indokolási kötelezettségének sem a bíróság, sem a közigazgatási hatóság, ha abban nem tér ki az ügy szempontjából releváns körülményekre.

Záró rész

[30] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése, valamint a 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. § (2) bekezdése alapján a felperes kérelmére az ügyet tárgyaláson bírálta el.

[31] Mivel a pernyertesnek minősülő felperes perköltséget nem igényelt, arról a Kúriának rendelkeznie sem kellett.

[32] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 50. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes teljes személyes illetékmentességére figyelemmel az állam viseli.

[33] A Kúria ítéletével szemben a további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2026. február 26.

Dr. Vítál-Eigner Beáta sk.

a tanács elnöke

Dr. Hajas Barnabás sk.

előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina sk.

bíró

Kúria
VI.Kfv.37.670/2025/5-2

9

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit sk.

Dr. Rák-Fekete Edina sk.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő